

SARAH LARK

MIJN DROOMPAARD STORM

SARAH LARK

**MIJN DROOMPAARD
STORM**

 UITGEVERIJ |
De Fontein
JEUGD

Zadel de poedels!

‘Kom op, Jessie. Opstaan!’

Het was zondag, zes uur 's ochtends. Normaal gesproken een tijdstip waarop mijn moeder óf nog slaapt, óf net zo slaapdronken door het halfdonker dwaalt als ik. Maar dat is anders als er een afspraak in de agenda staat die op een of andere manier te maken heeft met paarden. Dan staat ze rechttop naast haar bed zodra de wekker gaat, en verwacht ze dat ook van mij. Daarbij ging het tot nu toe lang niet altijd om rijden als we voor dag en dauw op ‘paardenmissie’ gingen. Meestal stonden er suffe dingen op het programma, zoals wafels bakken tijdens een wedstrijddag.

Maar dat is vanaf nu verleden tijd. Nadat mam me eerst had meegesleept naar een moeder-dochtercursus bij de manege, die meer op een training voor bommenwerperpiloten leek – sommige paarden waren enorm explosief en beschikten over een ingebouwde schiet-

stoel! – probeerden we het nu met ‘recreatief rijden’. Mam en ik waren er namelijk achter gekomen dat rijden als wedstrijdsport ons allebei niet echt lag. We werden niet bepaald enthousiast van dressuur- of springwedstrijden; ook al had ik een tijdje regelmatig bij springwedstrijden rondgehangen om mijn ex-vriendje Mark aan te moedigen. In plaats daarvan droomden we van fijne buitenritten, wat mij betreft het liefst in het maanlicht met een lieve jongen aan mijn zijde. Nu moesten we alleen nog een manege vinden die ons kon helpen om in het zadel te blijven zitten. En dat hoopte mijn moeder te bereiken met het avontuur dat vandaag gepland stond: ‘Kennismakingsdag met curly horses – Ontdek natuurlijk rijden op bijzondere paarden.’

Ik sleepte me kreunend m’n bed uit.

Het zou mijn vriendje Milan vandaag waarschijnlijk niet anders vergaan. En hem stond geen onschuldige rit op een curly horse te wachten, maar zijn allereerste springwedstrijd. Eigenlijk zou ik met hem mee moeten gaan om zijn hand vast te houden. Maar niet om voor hem te duimen, dat is verspilde energie. Milan maakt geen enkele kans op de overwinning, ook al rijdt hij op een heel duur paard. Hij wil deze dag niet vieren, maar alleen overleven. Want hij deelt mijn mening over wedstrijden. Liever zou hij tot tien uur in zijn bed blijven liggen en de dag vervolgens met een heerlijke brunch beginnen – of liever nog: met een picknick in de wei, samen met mij en zijn paard Mariano.

Milans vader is echter van mening dat een ‘echte

jongen' bereid moet zijn de dood in de ogen te kijken terwijl zijn paard over een hindernis springt en de snelste tijd in een springwedstrijd te rijden. Hij verwijt Milan continu een gebrek aan moed en mannelijkheid – wat die natuurlijk niet op zich wil laten zitten. Dus werkt hij zich met doodsangsten over de hindernissen. Het is voor hem eigenlijk al een heldendaad om stapvoets over het terrein te rijden.

'Schiet nou op, Jessie!' Mijn moeder greep haar auto-sleutels. Blijkbaar sloegen we het ontbijt over. Als mam stallucht rook, vergat ze direct al haar moederlijke plichten.

Zuchtend pakte ik een pak koekjes. Die konden we onderweg opeten. We hoefden ons geen zorgen te maken om ons figuur, we zijn allebei lang en slank. Al vind ik mezelf soms echt te dun en te slungelig. Ik had graag wat vrouwelijke rondingen gehad. En als de goede fee dan toch bezig is, mag ze me ook direct lang en soepel vallend haar geven, in plaats van onkambaar en pluizig, en misschien ook meteen de kleur veranderen in goudblond in plaats van roodbruin.

'Vergeet je cap niet!' De strak zittende cap is de genadeslag voor mijn kapsel. Ik heb het ondertussen afgeleerd om gel te gebruiken en ik onderdruk de neiging om hoge staartjes in mijn haar te maken met kleurrijke elastiekjes. Met een cap op is alleen een knot of een haarnetje mogelijk, waarbij je je haar laag in je nek bij elkaar bindt. Een alternatief is een kort militair kapsel. Maar vooralsnog durf ik dat niet aan.

Mijn moeder droeg een rijbroek, een trui en een jack. Het was maart en nog best koud, ook al waren in onze tuin de eerste voorjaarsbloemen al te zien. Ik scharrelde snel een soortgelijke outfit bij elkaar en toen gingen we ervandoor. Buiten was het nog een beetje donker. Waarom had mijn moeder uitgerekend mij als alibi nodig? Ik gebruikte de lange autorit om nog wat te slapen en ik kwam pas weer een beetje bij toen mam de parkeerplaats van paardenstal Curly Morning op reed. Er stonden daar al drie auto's. Paarden zag ik nergens. Pas toen we over het erf liepen stak een van de dieren zijn hoofd uit een buitenbox. Ik geloofde mijn ogen bijna niet. 'Is dat nou een paard of een poedel?'

Het dier, dat ons vriendelijk aankeek, was helemaal bedekt met kleine krulletjes. Zelfs uit zijn oren staken krullende plukjes, zijn manen en staart zagen eruit als het haar van een kerstengel.

Toen ging de voordeur open en een jonge vrouw met kort blond haar en groene ogen wenkte ons naar binnen. Ze droeg een rijoutfit en zag eruit alsof ze blij was om ons te zien.

'Jullie zijn Lotte en Jessie de Groot, toch?' vroeg ze vrolijk. 'Ik ben Katja Hijmans, ik heb u aan de telefoon gehad. Kom binnen, pak een kopje koffie en dan kunnen we beginnen! De anderen zijn er allemaal al.'

Aan een grote tafel zag ik een oudere dame, een jong stel en een moeder met een dochter van mijn leeftijd zitten. Ik koos een stoel naast het meisje met de sproetjes en het rode haar.

‘Ik ben Angie!’ stelde ze zich direct voor. Angie zocht hier zo te zien een paard dat bij haar eigen kapsel paste. Haar dikke rode haar viel in pijpenkrullen tot halverwege haar rug.

‘Je hebt net zulk haar als de paarden!’ flapte ik eruit.

Ze lachte. ‘Ja, dat heb ik ook gezien. Misschien zien ze me nu als soortgenoot en gooien ze me er niet af.’

‘Curly’s gooien niemand eraf!’ reageerde mevrouw Hijmans bijna beledigd en ze hield daarna een monoloog, waarna we ons onwillekeurig afvroegen waarom nooit iemand op het idee was gekomen om een krullenpaard aan de top van de Verenigde Naties te zetten. De dieren waren duidelijk beter dan mensen: vredelievend, betrouwbaar, leergierig, standvastig...

‘Maar ze zijn wel erg klein, toch?’ vroeg de enige man in ons gezelschap.

‘Hoe kleiner hoe beter,’ merkte Angie op, maar ze zei het zo zacht dat haar moeder haar niet hoorde. Nog niet zo lang geleden was ik het daarmee eens geweest. Tot ik een heel lief, maar zeer groot paard met de naam Storm leerde kennen. Er was een vonk tussen ons overgeslagen. Zelfs mijn vroegere vriendje was jaloers geweest. En bij mijn eerste rit op Storm was ik mijn hoogtevrees kwijtgeraakt.

Nu had mevrouw Hijmans het over de antiallergene eigenschappen van curly horses.

‘Is iemand hier allergisch voor dierenharen?’ informeerde ze.

Angie kromp ineen.

‘Ja, hier, mijn dochter Angela!’ Angies moeder stak haar vinger op, alsof ze een kind op de basisschool was. ‘Maar het is wel een gek verhaal. We hebben al jaren paarden thuis, daar was ze nooit allergisch voor. Alleen nu bij haar eigen pony. Ze kan met alle paarden omgaan, maar alleen bij Wizzie krijgt ze huiduitslag.’

Mevrouw Hijmans bevestigde dat dit niet vaak voorkwam, maar dat een curly horse dan sowieso veilig voor haar zou zijn.

‘Kom, laten we naar buiten gaan, dan kunnen jullie de paarden zelf zien!’ spoorde mevrouw Hijmans ons ten slotte aan. ‘We gaan eerst wat in de binnenbak rijden en dan maken we vanmiddag een buitenrit.’

Voor mijn moeder en mij was dat iets bijzonders. Mijn buitenritervaringen beperkten zich vooralsnog tot één bezoekje aan Milans tante Ilona. Zij had me op een haflingermerrie gezet die braaf een wandelingetje met mij op haar rug had gemaakt. Tja, en daarna had ik Storm ’s nachts na een spectaculaire uitbraak van de paarden naar huis gereden. Maar dat was ook alleen in stap.

De paarden liepen in de wei en moesten eerst binnengedreven worden. Dat deed de grappige hond van mevrouw Hijmans, een zwart-witte bordercollie. Wij stonden ondertussen te wachten bij de open stallen – ‘Curly horses zijn ideaal om in een zo natuurlijk mogelijke

omgeving te houden!’ – en we hadden tijd om even te kletsen.

‘Willen jullie een curly horse kopen?’ vroeg ik aan Angie.

Ze haalde haar schouders op. ‘Tuurlijk. Jullie niet? Daarvoor hebben ze dit georganiseerd, toch? Mevrouw Hijmans wil haar paarden verkopen en wij hebben interesse.’

‘Ik dacht dat het een rijcursus was,’ antwoordde ik.

Angie schudde haar hoofd. ‘Nee, rijden moet je al kunnen. Ook al zijn de eisen hier niet echt hoog. Of denk je dat die daar al vaak op een paard hebben gezeten?’

Ze wees naar het jonge stel. Ze droegen beiden gloednieuwe rijbroeken.

‘En bij haar is het zo te zien al een tijdje geleden...’

Ook bij de oudere dame trok Angie deze conclusie toen ze de rijbroek bekeek. In haar geval zag die er verwasen en ouderwets uit.

‘Ik ben een soort herintreder,’ legde de dame aan mijn moeder uit. ‘Vroeger heb ik jarenlang paarden gehad. IJslanders. Maar toen ben ik een keer gevallen en heb ik een wervel gebroken. Daarna wilde ik een hele tijd niet rijden. Maar toen las ik die advertentie... en curly horses schijnen heel lief te zijn!’

Angie rolde met haar ogen.

‘Denk jij niet dat ze lief zijn?’ vroeg ik angstig.

Weer haalde ze haar schouders op. ‘Het zijn paarden, Jessie. Vluchtdieren. Ze zijn geneigd om weg te

rennen, ongeacht van welk ras ze zijn. Dat kunnen we hooguit beïnvloeden door training. Daarvoor heb je verschillende manieren. Sommige trainers maken de paarden rustig, maar je hebt ze er ook bij die de paarden helemaal gek maken. Mijn pony was bijvoorbeeld bij een paardenfluisteraar. Zijn vorige eigenaren hadden hem voor veel geld door hem laten trainen, maar dat heeft hij flink verpest. Wizzie is volkomen de weg kwijt. Ze bokt als ze weg moet bij andere paarden, ze bijt en is bang voor alles...'

Langzamerhand begon ik te begrijpen waarom ze uitslag kreeg van dat paard.

Ondertussen was het terrein voor ons volgestroomd met krulletjespaarden in allerlei kleuren. Ze zagen er grappig uit, eigenlijk vond ik ze wel leuk. Het formaat vond ik prima te doen en aan die gekke haren zou ik wel kunnen wennen. Waarschijnlijk moest je daar wel extra voor betalen.

'Hier, neem jij Princess, Jessie, en jij mag op Curly Sue, Angie. Dat is een van onze liefste paarden.' Het dier had niet alleen krullen, maar ook zwarte vlekken, net als Witje, het paard van Pippi Langkous. Mijn Princess was gewoon roodbruin.

'Bijten ze echt niet?' vroeg de jonge vrouw in de nieuwe rijbroek. Ook haar man benaderde zijn paard als een stierenvechter die zijn rode doek kwijt is.

'Nee, ze zijn echt lief!' herhaalde mevrouw Hijmans voor de honderdste keer.

'Ja, nou, omdat ons paard thuis...'

‘Maar dat is ook een hengst...’

Het stel, meneer en mevrouw Van der Linden, begon te vertellen.

Ze hadden onlangs een beginnersrijcursus gevolgd en waren toen tot over hun oren verliefd geworden op een arabier. Een hengst.

‘Shakan was zo mooi!’ vertelde mevrouw Van der Linden enthousiast. ‘En zo braaf. De verkoper zei dat ze allemaal zo lief waren. Hij was heel goed te berijden. Echt een droom...’

‘Maar eenmaal thuis veranderde dat!’ ging meneer Van der Linden verder. Hij was een stuk minder enthousiast. ‘Hij hinnikte doorlopend als hij een merrie zag. En gehoorzamen deed-ie ook niet meer. Maar de vorige eigenaar geloofde er niks van. Hij zei dat we iedere dag op hem moesten rijden. Liefst een paar uur. En dat doorzetten. Maar wie heeft daar nu tijd voor?’

Mevrouw Hijmans leek zich maar moeilijk te kunnen inhouden. Angie rolde weer met haar ogen. Domme beginners met een Arabische hengst die ze kennelijk hooguit één keer per week uit de box haalden. Je had geen jarenlange ervaring met paarden nodig om te kunnen bedenken dat dat niet goed zou aflopen.

‘Curly horses moet je zo diervriendelijk mogelijk houden,’ legde mevrouw Hijmans uit. ‘Ze blijven alleen zo fijn in de omgang als ze genoeg beweging en sociale contacten hebben.’

Mevrouw Van der Linden schudde haar hoofd. ‘Maar Shakan is een hengst!’ riep ze op een toon alsof

dat een karakterfout was en ze hem al vanaf het begin tot eenzame opsluiting met alleen water en brood had veroordeeld.

‘Kunnen we hem hier misschien ruilen?’ vroeg me-
neer Van der Linden.

Mevrouw Hijmans leek geïrriteerd, en ik begreep dat wel.

Ondertussen was het tijd om de paarden op te zadelen en we stonden behoorlijk hulpeloos bij de westernzadels die mevrouw Hijmans voor haar paarden gebruikte. Uiteindelijk leidden we de paarden allemaal naar de bak, waarbij Angie haar paard heel behendig meevoerde, terwijl de Van der Lindens net deden alsof ze een gevaarlijk transport uitvoerden. Mevrouw Wener, de oudere dame, steeg direct op. Maar toen moest mevrouw Hijmans alles in het werk stellen om haar over te halen om beenhulpen te gebruiken om haar paard in beweging te krijgen.

‘Als je ijslanders beenhulpen geeft, gaan ze ervan-
door!’ beweerde mevrouw Wener.

Angie bleef maar met haar ogen rollen. Ze moest oppassen dat ze geen spierpijn zou krijgen of doorlopend scheel zou gaan kijken.

Angie hees zichzelf soepel in het zadel, maar toen haar paard voor de spiegel een beetje raar keek, verkrampte ze meteen en greep ze de teugels stevig vast. Nerveus pakte ze met haar vingers Curly Sues manen beet toen die verward een paar passen achteruit liep. Mevrouw Hijmans stelde Angie gerust en moedigde

haar aan, terwijl mevrouw Van der Linden in paniek raakte toen haar paard aanstalten maakte om te steigen. Ze trok zo hard aan de teugels dat hij geen andere uitweg had.

Mevrouw Hijmans zag er vertwijfeld uit. ‘Het zijn gevoelige paarden!’ probeerde ze uit te leggen. ‘Wij rijden hier op een paardvriendelijke manier. Aanwijzingen zijn genoeg... Laat de teugels maar vieren!’

Bij mam lukte dat wonder boven wonder moeiteloos. De laatste tijd was ze vaak bang geweest voor de manegepaarden, maar de uitleg van mevrouw Hijmans had haar ervan overtuigd dat curly horses ongevaarlijk zijn. Ze zat rustig en gaf voorzichtige, lichte hulpen. En ze keek zo blij als een kind toen Gentle Curls zich daarop braaf en gelaten in stap en in draf door de bak bewoog. Ikzelf had ook geen problemen. Princess reed net zoals Emma, de haflingermerrie van tante Ilona. Die was zelfs nog gevoeliger. Ik moest Princess duidelijkere hulpen geven en zelfs een keer m’n zweepje gebruiken, maar toch deed ze geen poging me eraf te gooien of zich slecht te gedragen. Mevrouw Hijmans was vol lof. De les was daarom voor ons allebei heel fijn, vooral mam groeide van trots bijna twintig centimeter. Maar we kregen niet echt instructies. Mevrouw Hijmans had het te druk met lovende woorden over Angie uit te storten, mevrouw Wener te overtuigen af en toe toch wat hulpen te gebruiken en te zorgen dat de Van der Lindens niet in paniek raakten. Dit laatste was echter tevergeefs, direct na de les gingen ze ervandoor.

‘Die kunnen beter op een hobbelpaard gaan zitten,’ zei Angie hooghartig toen we ’s middags op buitenrit gingen.

Mam genoot van de buitenrit en bleef heel relaxed, ook al was het de eerste keer dat ze op een paard de binnenbak verliet. Mevrouw Hijmans’ ontspannen rijstijl beviel haar net zo goed als mij, we voelden ons allebei zelfverzekerd op de curly horses. Mam vroeg daarom nog een keer naar rijlessen, maar ze kreeg een afwijzend antwoord.

‘Ik geef alleen ruiters met een eigen paard les,’ legde mevrouw Hijmans uit. ‘Als jullie een curly horse kopen, kunnen jullie hier lessen nemen, maar anders helaas niet.’

‘Ik vond het leuk, ook al kunnen we hier geen rijles krijgen. Maar het is niet zo makkelijk,’ zei mam toen we op de terugweg waren. We waren allebei moe en een beetje ontgoocheld. Ik had last van mijn kont van het zitten op een zadel dat ik niet gewend was, en mam klaagde over pijn in haar rug.

‘Het “paardvriendelijk rijden” bedoel ik,’ vervolgde ze. ‘Ze doen net alsof dat zo makkelijk is, en de paarden waren echt heel lief. Maar we hadden ze niet echt onder controle. Wie weet wat ze hadden gedaan als we ergens anders heen hadden gewild dan mevrouw Hijmans.’

Dat zou wel eens de truc kunnen zijn, dacht ik.

Waarschijnlijk was ook de hengst van de Van der Lindens bij de proefrit braaf geweest, omdat de vorige eigenaar op zijn lievelingsmerrie vooropreed.

‘Rijden is moeilijk,’ zei ik. Tot dit inzicht was ik al gekomen tijdens mijn eerste buitenrit met Milans tante Ilona. Ik dacht aan Milan. Hoe zou zijn wedstrijd zijn gegaan?

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *Lea und die Pferde – Pferdefrühling*

Verschenen bij Boje Verlag, een imprint van Bastei Lübbe AG

© 2008 Sarah Lark

Voor deze uitgave:

© 2023 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Merel de Vink

Omslagontwerp en grafische verzorging: Zeno

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 6568 9

ISBN e-book 978 90 261 6569 6

ISBN audioboek 978 90 261 6570 2

NUR 283, 284